

allerede nu fter, nemlig, at Vedkommende selv skulle betale, forfaavidt de have Gode dertil. Det, der især har bevæget mig til at stille dette Indbringingsforslag, er den Lante, at denne Lov ikke giver nogen Sikkerhed for, at de Personer, der blive hjemsendte til Udlandet paa Kommunens Beføstning, ikke atter blive tilbagefendte. Vi have flere Exempler paa, at Personer, som ere blevne hjemsendte, ere komne tilbage, og at der derved er blevet forarsaget dobbelt Beføstning for vedkommende Kommune, der har affendt dem. Men nu er der den Omstændighed, at efter denne Lov er det ikke givet, at det er Kommunen selv, der hjemsender disse Personer, men det kan være Politiet, som gjør det, maaffe endogfaa uden at konsultere med vedkommende Opholdskommune derom. Politiet kan nemlig, naar Vedkommende ikke har det Nødvendige til sit Ophold i 8 Dage, foranstalte Hjemsendelsen, og saa siges der, at Kommunen skal betale denne. Jeg har tænkt mig, at dette let kunde frembringe en Konflikt, eller maaffe rettere sagt, en Uenighed imellem vedkommende Politimyndighed og Kommunalbestyrelsen; thi naar denne ikke er sikker paa, at Vedkommende, der hjemsendes, igen bliver tilbagefendt, saa vil den hellere, hvad der saa ofte er flet, give Vedkommende saa mange Midler, at de kunne passere videre, end den vil være udsat for en betydelig Beføstning paa Grund af Hjemsendelsen. Nu er det mig heller ikke klart, hvorledes § 17 skal forstaaes, idet der siges, at i alle Tilfælde skulle Udgifterne udredes af vedkommende Kommunekasse, thi der staar tydeligt nok i Slutningen af § 2 i den nugældende Lov af 14de Marts 1867, at naar Vedkommende hjemsendes til et Sted, hvorfra der ingen Erstatning kan erholdes, bliver Udgiften at erstatte af Amtsrepartitionsfonden for Landets Vedkommende og af Kæmmerkassen for Kjøbstædernes Vedkommende. Dette er altsaa det Samme, som der staar i § 17, saaledes som Lovforslaget er kommet fra det andet Thing. Men saaledes som denne Bestemmelse nu er affattet i det næstsidste Punktum, bliver der først Spørgsmaal om, hvem er den vedkommende Kommune? Er det Opholds-kommunen, hvor Vedkommende sidst har opholdt sig, eller, dersom han har forladt denne, hvor han i længere Tid har opholdt sig, og han vandrer omkring, er det da den Kommune, hvor Politiet antækker ham uden Midler? Det forekommer mig, at der allerede i den Henseende kan opstaa flere tvivlsomme Spørgsmaal, som kunne blive meget vanskelige at afgjøre, maaffe meget vanskeligere, end naar disse Udgifter udredes efter den nugældende Lov af 14de Marts 1867. Jeg har derfor tilladt mig at stille dette Forslag, som gaar ud paa, at det bliver Statskassen, der kommer til at udrede Udgiften i alle Tilfælde, dog med Undtagelse af dem, hvor de Paagjældende ere komne over Grændsen og tilbagevises, saafremt

de selv have Midler til at udrede disse Udgifter. Derhos har jeg ogsaa foreslaaet Ordet „og“ ombyttet med Ordet: „dog“, hvad jeg anser for bedre. Naar jeg endelig har foreslaaet, at de to sidste Punktumer af § 17 skulle udgaa, saa er det, fordi jeg tror, at de nødvendige Bestemmelser, som indeholdes i disse to Punktumer, findes i Loven af 14de Marts 1867. Det forekommer mig, at naar Staten gjennem sin Lovgivning befaler Noget, og den lader denne Befaling gjenneføre ved sin Justitsminister og sine Politiverigheder, saa bør den ogsaa udrede de Udgifter, som flyde deraf. Jeg kan ikke se, at det er rigtigt, at man, naar Staten eller den udøvende Magt ifølge Lovgivningen udfærdiger en Beslutning, hvorpaa Kommunen ingen Indskyldelse har, bagefter siger til Kommunalbestyrelsen: vær saa god at betale. Men Bausfælgelighederne blive, som sagt, meget større, dersom vedkommende Kommune skal udsættes for den Fare, at den, der hjemsendes, igen kan blive tilbagefendt, og jeg ser ikke, at der i det foreliggende Lovforslag findes nogen Bestemmelse, der kan sikre imod, at dette sker. Af disse Grunde vil jeg anbefale Vedtagelsen af det af mig med flere Medlemmer stillede Indbringingsforslag.

Th. Nielsen: Det maa maaffe være mig tilladt at minde om denne Sags Gang, jeg mener § 17, og i Forbindelse dermed tillige at minde om, hvorledes den nu bestaaende Ret egentlig er; det er den, at for Løsgængere, der hjemsendes, bæres Forsørgelseskommissionens Udgifter, for Fattiglemmer deles Udgiften mellem Forsørgelses- og Opholds-kommunen, og for dem, der sendes til Udlandet, bæres Udgiften af Amtsrepartitionsfonden og Kjøbstæderne, dog fordeles Udgiften efter Folketallet. Det forekommer mig noget forunderligt, at den ærede Forslagsstiller ikke kunde forstaa, hvad disse Ord betyde, som staa øverst paa Side 5 i Lovforslaget, at disse Udgifter skulde udredes af vedkommende Kommunekasse, thi der staar strax bagefter: „efter de deraf sær lig givne Bestemmelser“, og det er selvfølgelig de Bestemmelser, der ere givne, navnlig i Loven af 14de Marts 1867. Det er altsaa ikke tvivlsomt, at det er Amtsrepartitionsfonden og Kjøbstæderne, der udrede Udgifterne, men at de bagefter fordeles efter Folketallet, saaledes som Loven af 14de Marts 1867 bestemmer. Dengang dette Forslag blev forelagt af den høitæredede Justitsminister i det andet Thing, var det forfaavidt forskjelligt fra det nuværende, som Lærepengene skulde udredes forsludsvis af Politikassen, men ellers af de paagjældende Kommuner bagefter, og det var af Kæmmerkassen og Amtsrepartitionsfonden, men ingen Fordeling skulde ske efter Folketallet, med anden Ord, Udgifterne skulde ikke fordeles fælles for Land og By. Det andet Thing mente, at dette var at gaa Kjøbstæderne vel nær, idet Lærepengene bleve, man